

Arrest

nr. 312 910 van 12 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. DIRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 november 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 30 november 2022 om internationale bescherming. Op 25 april 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent katholiek en bent geboren op (...) 1974 in Argelia Valle, Valle del Cauca. U woonde in El Cairo, Valle del Cauca tot 2006 waarna uw gezin ontheemd werd na de moord op uw schoonbroer. Van 2006-2012 woonde u samen met uw toenmalige echtgenoot en twee zonen J. A. (...) en Jh. (...) in Riseralda, Pereira. Nadat een gewapende groepering uw zoon Jh. (...) er

probeerde te rekruteren, verhuisde uw familie noodgedwongen naar Usme in Bogota, waar jullie verbleven in een huis met uw broer W. (...), die tevens sociaal leider was. Zowel u als uw broer verkochten er yoghurt.

Uw broer W. (...) werd in 2017 vermoord door een gewapende groepering omdat hij zich als sociaal leider inzette voor verbeteringen in de wijk en opkwam tegen de bendes die er drugs verkochten. Na zijn moord begonnen u en uw gezin bedreigingen te ontvangen van de groepering Los Rastrojos die vermoedden dat jullie bepaalde zaken zouden vertellen aan de politie. U ontving vijf brieven met daarrond een zwart rouwlint met de boodschap dat u en uw gezin de wijk moesten verlaten.

U verhuisde met uw gezin naar Suacha, departement Cundinamarca waar u tot 2019 verbleef. Daar werkte u in de zuivelzaak van uw kinderen. Van 2019 tot uw vertrek in november 2022 uit Colombia verbleef u in Pereira zonder verdere problemen te ondervinden. Uw zonen bleven echter in Suacha wonen en u keerde vaak terug naar ginder om hen te bezoeken. U verliet uiteindelijk Colombia op 11 november 2022. U wou al in 2019 het land verlaten maar kon toen niet vertrekken wegens de covidpandemie. U reisde per vliegtuig naar Spanje en vervolgens naar België. Op 12 november 2022 bereikte u het Belgische grondgebied, op 30 november 2022 diende u hier een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia slachtoffer te zijn van het gewapend conflict en van gedwongen ontheemding zoals in het verleden, en koestert een vrees omwille van de moord op uw broer die sociaal leider was. Uw zoon, J. A. P. G. (...) heeft hier net als u een verzoek om internationale bescherming ingediend (op 28 september 2023) omdat hij afgeperst werd door gewapende groeperingen. Uw zoon Jh. (...) bevindt zich in Colombia.

Ter staving van u verzoek legt u respectievelijk uw geldig paspoort en identiteitskaart neer, alsook een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de overlijdensakte van uw broer W. (...), een kopie van enkele nieuwsartikels over W. (...), een kopie van het ontheemdingsdocument van uw familie van 2008, en een USB-stick met volgende inhoud: dezelfde artikels betreffende uw broer W. (...), een videobestand van de wake van uw broer W. (...), een foto waarop u afgebeeld staat naast uw broer W. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door Los Rastrojos. U vreest deze gewapende groepering omdat zij vermoedelijk in 2017 uw broer W. (...) hebben vermoord omwille van zijn sociaal leiderschap (CGVS, p 13-14). Er dient echter te worden vastgesteld dat alhoewel het CGVS geenszins betwist dat uw broer W. (...) een sociaal leider was en werd vermoord, er echter geen geloof gehecht kan worden aan de persoonsgerichte vrees die hierdoor zou moeten koesteren. Uw asielrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en vaagheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven.

Ten eerste blijkt uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat ondanks dat u enige tijd in Bogotá samenwoonde met W. (...) u bitter weinig kennis bezit over zijn activiteiten en rol als sociaal leider (CGVS, p 7, 11-12). Zo weet u niet hoelang hij die taken als sociaal leider uitvoerde, of wat hij eigenlijk concreet deed voor de lokale gemeenschap (CGVS p. 11). U hield zich er eigenlijk niet mee bezig en kan maar oppervlakkig vertellen over zijn taken en activiteiten als sociaal leider. Van de bedreigingen die hij kreeg was u zelfs niet op de hoogte tot hij werd vermoord. Het is echter opmerkelijk dat uw broer, indien hij werd bedreigd omwille van zijn activiteiten, niet eens zijn naaste verwanten met wie hij in één huis samenwoonde daarvan op de hoogte bracht, teneinde ook hen te kunnen waarschuwen voor mogelijk gevaar. Daarnaast lijkt u niet zeker te weten welke gewapende groepering er achter de moord op uw broer zit. Zo stelde u op de DVZ dat W. (...) bedreigd en vermoord werd door de 'pandillas', een algemene Spaanstalige term voor bendes

(Informatiefiche DVZ – punt 5 en 8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat men u vertelde dat uw broer vermoord werd door de 'Rastrojos', dit zou ook zo staan in het nieuwsbericht dat u over de dood van W. (...) vond (CGVS, p 3). Het is opvallend dat u niet op DVZ al spreekt over de concrete groepering die u zelf zou vrezen.

Daarnaast schetst u een weinig aannemelijk beeld van de handelswijze van de gewapende groepering Los Rastrojos inzake hun bedreigingen. Zo stelt u dat jullie bedreigd werden door middel van brieven die onder uw deur werden gelaten (CGVS, p 14, 15, 16 en 19). Het is zeer opmerkelijk dat dezelfde gewapende groepering die er geen graten in zag om uw broer voor zijn huis te vermoorden (CGVS, p 14), zich nu beperkt tot het om de zoveel weken eens een brief naar u te sturen met de eis de wijk te verlaten (CGVS, p 16). Het contrast tussen beide manieren van bedreigen is eerder groot. Bovendien, door dit te doen, konden ze er toch van uitgaan dat u en uw familie mogelijks een poging zouden ondernemen om de autoriteiten te verwittigen, waardoor hun kans op succes nihil was. Dat deze zelfde groepering nadien uw zoon J. A. (...) tegen betaling van beschermingsgeld laten terugkomen naar de wijk waarvan ze zo graag wilden dat jullie die verlieten, zoals uw zoon in zijn persoonlijk onderhoud beweerde (CGVS J. A. (...), p 11), overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw familie echt viseren, en jullie wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, in casu quod non. Tot slot legt u ook geen begin van bewijs neer van deze bedreigingen. Wanneer de protection officer u vraagt waar de vijf dreigbrieven zijn die u hebt ontvangen, haalt u uw schouders op en stelt u dat u ze heeft weggegooid (CGVS, p 16). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd.

Het politieke profiel van uw broer W. (...) en de problemen hij daardoor heeft gekend, worden in deze dus niet betwist. Echter kan u hieruit geen gegronde persoonsgerichte vrees voor vervolging aantonen. Ook de vaststelling dat deze feiten al van respectievelijk 2017 dateren (zie supra), wijst erop dat u en uw zoon hieruit geen actuele vrees kunnen putten, te meer jullie respectievelijk pas in 2022 en 2023 Colombia verlieten. U geeft wel aan dat u in 2019 een paspoort vroeg met de bedoeling snel Colombia te verlaten maar dat dit niet kon wegens de covidpandemie (CGVS p. 5). Het feit dat u nog tot november 2022 wachtte om effectief te vertrekken, wijst er echter niet op dat u een dringende noodzaak zag het land te ontvluchten. Tot slot dient te worden opgemerkt dat noch uw zoon, noch uzelf, politieke of sociale activiteiten hebben (CGVS p 8; CGVS J. A. (...), p 7). Samenvattend dient te worden geconcludeerd dat op basis van het profiel van uw broer W. (...), geen gegronde persoonsgerichte vrees in jullie hoofde kan worden aangenomen.

Bovendien stelt u ook de gewapende groepering Los Rastrojos te vrezen omdat zij uw zoon J. A. (...), en nu Jh. (...) afpersen in Bogotá (CGVS, p 14-15). Allereerst dient te worden opgemerkt dat u hier geen gewag van maakt op de DVZ en u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit als vrees inroept. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag verwacht worden dat die alle redenen weergeeft waarom hij/zij niet terug kan naar het land van herkomst, en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u nalaat om dergelijk belangrijk element met betrekking tot uw vrees te vermelden op de DVZ kan niet overtuigen. Daarnaast blijkt u weinig kennis te bezitten over deze vermeende afpersing. Zo stelt u dat jullie denken dat het dezelfde groepering is die u afperst als degene die uw broer in 2017 hebben vermoord (CGVS, p 17). U kent echter de namen van de afpersers van uw zoon niet en wilt die ook niet kennen, hoewel u zegt dat uw zonen die wel kennen (CGVS, p 18). Verder weet u niet op welke manier het geld aan deze afpersers wordt overhandigd en hoeveel de gevraagde som geld juist bedraagt (Ibid.). U geeft ook zelf aan nooit het afpersgeld te hebben moeten betalen en dat 'het niets met u te maken heeft', u werkte ook slechts in de zaak van uw zonen terwijl zij de eigenaars zijn (CGVS, p 15 en 20). Uw gebrek aan kennis en interesse over een kernelement van uw asielrelaas, gezien het de aanleiding zou zijn tot verdere problemen tussen uw familie met de groepering Rastrojos, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. U hebt met uw vage verklaringen trouwens niet aangetoond dat er een direct verband bestaat tussen de moord op uw broer in 2017 en de afpersing waaronder uw zonen momenteel te lijden zouden hebben. De vaststelling dat uw zoon Jh. (...) nog steeds in Colombia woont, specifiek in Soacha, Cundinamarca (DVZ, punt 17) ondanks de afpersing die hij te verduren krijgt, blijktbaar al sinds 2017 (het jaar waarin uw broer werd vermoord), doet verder afbreuk aan uw centrale stelling dat u tevens nood hebt aan internationale bescherming omwille van die afpersing. U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat u en uw gezinsleden destijds, in 2008 ontheemd werden niet betwist wordt in deze beslissing als gevolg van de moord op een schoonbroer in 2000 (CGVS, p 13-14). Ook hierin stelt het CGVS dat hieruit geen actuele en persoonsgerichte vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Tijdens de ontheemding kregen jullie ondersteuning van de Colombiaanse staat, in de vorm van goederen, sociale zekerheid en korting op producten. Nadien kende u geen problemen meer wegens deze moord (CGVS p. 5). Deze ontheemding vond lang geleden plaats en is bijgevolg niet langer actueel. Er blijkt immers op basis van uw verklaringen dat u er in geslaagd bent om zich op een nieuwe plek te vestigen binnen Colombia en daar een duurzaam leven kon opbouwen (CGVS, p 8-10). Hetzelfde dient opgemerkt te worden betreffende jullie informele ontheemding in 2012 en 2017. In 2012 verliet u Pereira omdat uw zoon

Jh. (...) dreigde gerekruteerd te worden door een gewapende groepering (CGVS, p 13-14). U heeft zich echter in 2019 terug in Pereira gevestigd zonder hierdoor noemenswaardige problemen te kennen (CGVS, p 20). Na de moord op uw broer slaagden jullie er ook in een nieuw leven op te bouwen in een andere regio, waar uw zoon Jh. (...) (en ex-partner) trouwens nog steeds wonen.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de kopie van uw geboorteakte die evenmin betrekking heeft op de problemen die u kende in Colombia. De documenten die u neerlegt over het werk van uw broer W. (...) als sociaal leider, alsook de kopie van zijn overlijdensakte, een video van zijn wake en de foto waarop u beiden afgebeeld staat, worden door het CGVS niet betwist. Hetzelfde geldt voor de kopie van de toekenning van de ontheemdingsstatus aan u en uw familie die u neerlegt.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

In hoofde van uw zoon, J. A. (...), nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van zijn beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het

geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel stelt verzoekster het niet eens te zijn met de bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) waar haar relaas niet geloofwaardig wordt bevonden. Zij betwist dat zij heel weinig weet over de activiteiten van haar broer en legt uit waarom zij bepaalde elementen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet heeft vermeld.

In een tweede middelonderdeel betwist verzoekster dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming. Zij gaat daarbij in op de veiligheidssituatie in Valle del Cauca, de staat waaruit zij afkomstig is, en in Colombia.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de persoonsgerichte vrees die zij zou moeten koesteren door de moord op haar broer W., een sociaal leider, nu haar asielrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende vaagheden en ongeloofwaardigheden en de door haar voorgelegde documenten niet in staat zijn deze appreciatie in positieve zin te wijzigen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Colombia, te zijn ontvlucht uit vrees om te worden gedood door Los Rastrojos, een gewapende groepering die vermoedelijk in 2017 haar broer vermoord had omdat deze een sociaal leider was. Verzoekster zou na de moord op haar broer vijf dreigbrieven hebben ontvangen waarin stond dat zij en haar gezin de wijk moesten verlaten. Verzoekster zou daarop verhuisd zijn en geen problemen meer gekend hebben. Op 11 november 2022 verliet zij Colombia. Daarnaast stelt verzoekster Los Rastrojos te vrezen omdat zij haar zonen afpersen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus om de volgende redenen geweigerd:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door Los Rastrojos. U vreest deze gewapende groepering omdat zij vermoedelijk in 2017 uw broer W. (...) hebben vermoord omwille van zijn sociaal leiderschap (CGVS, p 13-14). Er dient echter te worden vastgesteld dat alhoewel het CGVS geenszins betwist dat uw broer W. (...) een sociaal leider was en werd vermoord, er echter geen geloof gehecht kan worden aan de persoonsgerichte vrees die hierdoor zou moeten koesteren. Uw asielrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en vaagheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven.

Ten eerste blijkt uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat ondanks dat u enige tijd in Bogotá samenwoonde met W. (...) u bitter weinig kennis bezit over zijn activiteiten en rol als sociaal leider (CGVS, p 7, 11-12). Zo weet u niet hoelang hij die taken als sociaal leider uitvoerde, of wat hij eigenlijk concreet deed voor de lokale gemeenschap (CGVS p. 11). U hield zich er eigenlijk niet mee bezig en kan maar oppervlakkig vertellen over zijn taken en activiteiten als sociaal leider. Van de bedreigingen die hij kreeg was u zelfs niet op de hoogte tot hij werd vermoord. Het is echter opmerkelijk dat uw broer, indien hij werd bedreigd omwille van zijn activiteiten, niet eens zijn naaste verwanten met wie hij in één huis samenwoonde daarvan op de hoogte bracht, teneinde ook hen te kunnen waarschuwen voor mogelijk gevaar. Daarnaast lijkt u niet zeker te weten welke gewapende groepering er achter de moord op uw broer zit. Zo stelde u op de DVZ dat W. (...) bedreigd en vermoord werd door de ‘pandillas’, een algemene Spaanstalige term voor bendes (Informatiefiche DVZ – punt 5 en 8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat men u vertelde dat uw broer vermoord werd door de ‘Rastrojos’, dit zou ook zo staan in het nieuwsbericht dat u over de dood van W. (...) vond (CGVS, p 3). Het is opvallend dat u niet op DVZ al spreekt over de concrete groepering die u zelf zou vrezen.

Daarnaast schetst u een weinig aannemelijk beeld van de handelswijze van de gewapende groepering Los Rastrojos inzake hun bedreigingen. Zo stelt u dat jullie bedreigd werden door middel van brieven die onder uw deur werden gelaten (CGVS, p 14, 15, 16 en 19). Het is zeer opmerkelijk dat dezelfde gewapende groepering die er geen graten in zag om uw broer voor zijn huis te vermoorden (CGVS, p 14), zich nu beperkt tot het om de zoveel weken eens een brief naar u te sturen met de eis de wijk te verlaten (CGVS, p 16). Het contrast tussen beide manieren van bedreigen is eerder groot. Bovendien, door dit te doen, konden ze er toch van uitgaan dat u en uw familie mogelijks een poging zouden ondernemen om de autoriteiten te verwittigen, waardoor hun kans op succes nihil was. Dat deze zelfde groepering nadien uw zoon J. A. (...) tegen betaling van beschermingsgeld laten terugkomen naar de wijk waarvan ze zo graag wilden dat jullie die verlieten, zoals uw zoon in zijn persoonlijk onderhoud beweerde (CGVS J. A. (...), p 11), overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw familie echt viseren, en jullie wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, in casu quod non. Tot slot legt u ook geen begin van bewijs neer van deze bedreigingen. Wanneer de protection officer u vraagt waar de vijf dreigbrieven zijn die u hebt ontvangen, haalt u uw schouders op en stelt u dat u ze heeft weggegooid (CGVS, p 16). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd.

Het politieke profiel van uw broer W. (...) en de problemen hij daardoor heeft gekend, worden in deze dus niet betwist. Echter kan u hieruit geen gegronde persoonsgerichte vrees voor vervolging aantonen. Ook de vaststelling dat deze feiten al van respectievelijk 2017 dateren (zie supra), wijst erop dat u en uw zoon hieruit geen actuele vrees kunnen putten, te meer jullie respectievelijk pas in 2022 en 2023 Colombia verlieten. U geeft wel aan dat u in 2019 een paspoort vroeg met de bedoeling snel Colombia te verlaten maar dat dit niet kon wegens de covidpandemie (CGVS p. 5). Het feit dat u nog tot november 2022 wachtte om effectief te vertrekken, wijst er echter niet op dat u een dringende noodzaak zag het land te ontvluchten. Tot slot dient te worden opgemerkt dat noch uw zoon, noch uzelf, politieke of sociale activiteiten hebben (CGVS p 8; CGVS J. A. (...), p 7). Samenvattend dient te worden geconcludeerd dat op basis van het profiel van uw broer W. (...), geen gegronde persoonsgerichte vrees in jullie hoofde kan worden aangenomen.

Bovendien stelt u ook de gewapende groepering Los Rastrojos te vrezen omdat zij uw zoon J. A. (...), en nu Jh. (...) afpersen in Bogotá (CGVS, p 14-15). Allereerst dient te worden opgemerkt dat u hier geen gewag van maakt op de DVZ en u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit als vrees inroept. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag verwacht worden dat die alle redenen weergeeft waarom hij/zij niet terug kan naar het land van herkomst, en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u nalaat om dergelijk belangrijk element met betrekking tot uw vrees te vermelden op de DVZ kan niet overtuigen.

Daarnaast blijkt u weinig kennis te bezitten over deze vermeende afpersing. Zo stelt u dat jullie denken dat het dezelfde groepering is die u afperst als degene die uw broer in 2017 hebben vermoord (CGVS, p 17). U kent echter de namen van de afpersers van uw zoon niet en wilt die ook niet kennen, hoewel u zegt dat uw zonen die wel kennen (CGVS, p 18). Verder weet u niet op welke manier het geld aan deze afpersers wordt overhandigd en hoeveel de gevraagde som geld juist bedraagt (Ibid.). U geeft ook zelf aan nooit het afpersgeld te hebben moeten betaald en dat 'het niets met u te maken heeft', u werkte ook slechts in de zaak van uw zonen terwijl zij de eigenaars zijn (CGVS, p 15 en 20). Uw gebrek aan kennis en interesse over een kernelement van uw asielrelaas, gezien het de aanleiding zou zijn tot verdere problemen tussen uw familie met de groepering Rastrojos, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. U hebt met uw vage verklaringen trouwens niet aangetoond dat er een direct verband bestaat tussen de moord op uw broer in 2017 en de afpersing waaronder uw zonen momenteel te lijden zouden hebben. De vaststelling dat uw zoon Jh. (...) nog steeds in Colombia woont, specifiek in Soacha, Cundinamarca (DVZ, punt 17) ondanks de afpersing die hij te verduren krijgt, blijktbaar al sinds 2017 (het jaar waarin uw broer werd vermoord), doet verder afbreuk aan uw centrale stelling dat u tevens nood hebt aan internationale bescherming omwille van die afpersing. U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat u en uw gezinsleden destijds, in 2008 ontheemd werden niet betwist wordt in deze beslissing als gevolg van de moord op een schoonbroer in 2000 (CGVS, p 13-14). Ook hierin stelt het CGVS dat hieruit geen actuele en persoonsgerichte vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Tijdens de ontheemding kregen jullie ondersteuning van de Colombiaanse staat, in de vorm van goederen, sociale zekerheid en korting op producten. Nadien kende u geen problemen meer wegens deze moord (CGVS p. 5). Deze ontheemding vond lang geleden plaats en is bijgevolg niet langer actueel. Er blijkt immers op basis van uw verklaringen dat u er in geslaagd bent om zich op een nieuwe plek te vestigen binnen Colombia en daar een duurzaam leven kon opbouwen (CGVS, p 8-10). Hetzelfde dient opgemerkt te worden betreffende jullie informele ontheemding in 2012 en 2017. In 2012 verliet u Pereira omdat uw zoon Jh. (...) dreigde gerekruteerd te worden door een gewapende groepering (CGVS, p 13-14). U heeft zich echter in 2019 terug in Pereira gevestigd zonder hierdoor noemenswaardige problemen te kennen (CGVS, p 20). Na de moord op uw broer slaagden jullie er ook in een nieuw leven op te bouwen in een andere regio, waar uw zoon Jh. (...) (en ex-partner) trouwens nog steeds wonen.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de kopie van uw geboorteakte die evenmin betrekking heeft op de problemen die u kende in Colombia. De documenten die u neerlegt over het werk van uw broer W. (...) als sociaal leider, alsook de kopie van zijn overlijdensakte, een video van zijn wake en de foto waarop u beiden afgebeeld staat, worden door het CGVS niet betwist. Hetzelfde geldt voor de kopie van de toekenning van de ontheemdingsstatus aan u en uw familie die u neerlegt.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

In hoofde van uw zoon, J. A. (...), nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van zijn beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het te kennen geven dat zij het niet eens is met de bevindingen van het CGVS en het poneren dat de bestreden beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast nu zij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster laat gelden dat haar broer trachtte de rechten van de gemeenschap te verdedigen zodat ze in het gebied konden blijven en fatsoenlijke huisvesting konden krijgen en dat dit ook blijkt uit een website waaruit zij citeert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst vast dat het citaat in het verzoekschrift uit deze website niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Hoe dan ook doet verzoekster met dit summiere betoog geen enkele afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat zij heel weinig kennis had van de activiteiten en de rol van haar broer als sociaal leider en van de bedreigingen die haar broer kreeg, terwijl zij met hem in het zelfde huis zou hebben gewoond. Dat de activiteiten van haar broer op een website te vinden zouden zijn, verandert niets aan deze vaststellingen. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden

gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het algemeen gekend is dat verzoekers om internationale bescherming beknopt moeten zijn tijdens het interview op de zetel van de DVZ en dat het haar dan ook niet kan worden verweten niet alles te hebben verteld in het interview bij de DVZ, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook verklaart, noch rechtvaardigt dit het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat zij *“nauwkeurig, maar in het kort”* weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (administratief dossier, stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, punt 1). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van de afpersing van haar zonen in Bogotá, nu zij ook omwille hiervan stelt te vrezen voor de gewapende groepering *Los Rastrojos*. De Raad wijst er tevens op dat als verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar vluchtrelaas uit de doeken te doen, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande haar op het einde nog de vraag gesteld werd of zij iets wilde toevoegen, een vraag waarop zij slechts antwoordde dat “ze” na de moord op haar broer zeiden dat hij werd bedreigd door de *pandilla’s*, maar dat hij dit nooit tegen hen heeft gezegd (*ibid.*, punt 8). De vaststelling dat verzoekster op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoekster nog hekelt dat zij *“niet (werd) geconfronteerd met deze zogenaamde inconsistente verklaringen op de zetel van het CGVS”*, laat zij na te preciseren met welke concrete inconsistente verklaringen zij op het CGVS niet geconfronteerd zou zijn geweest. Evenmin licht zij toe welke verklaringen zij bij een eventuele confrontatie had kunnen afleggen die een ander licht zouden werpen op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Een dergelijk summier betoog kan dan ook niet tot een andere beoordeling leiden.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een

afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN